Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 24 września 2019 r.[1]

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający moped – Wcześniejszy wzór wspólnotowy – Podstawa unieważnienia – Indywidualny charakter – Odmienne całościowe wrażenie – Poinformowany użytkownik – Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Wykładnia zgodna art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 – Brak użycia wcześniejszego niezarejestrowanego trójwymiarowego krajowego znaku towarowego w zarejestrowanym wzorze – Artykuł 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 – Brak nieuprawnionego użycia w zarejestrowanym wzorze dzieła chronionego przez prawo autorskie jednego z państw członkowskich – Artykuł 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002

W sprawie T-219/18

Piaggio & C. SpA, z siedzibą w Pontederze (Włochy), reprezentowana przez adwokatów F. Jacobacciego, B. La Tellę i B. Lucchetti,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez L. Rampiniego i J. Crespa Carrilla, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd, z siedzibą w Taizhou (Chiny), reprezentowana przez M. Spolidora, M. Gurrado, S. Vereę i M. Balestriero,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 stycznia 2018 r. (sprawa R 1496/2015-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Piaggio & C. a Zhejiang Zhongneng Industry Group,

SĄD (szósta izba),

w składzie: G. Berardis, prezes, S. Papasavvas i O. Spineanu-Matei (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: E. Hendrix, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 30 marca 2018 r.,

1 Język postępowania: włoski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 9 lipca 2018 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 9 lipca 2018 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 lutego 2019 r.,

uwzględniwszy postanowienie z dnia 30 kwietnia 2019 r. w przedmiocie otwarcia ustnego etapu postępowania na nowo,

uwzględniwszy pytanie na piśmie wystosowane do stron przez Sąd oraz udzielone na to pytanie odpowiedzi, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniach 16 i 17 maja 2019 r.,

uwzględniwszy postanowienie z dnia 20 maja 2019 r. w przedmiocie zamknięcia ustnego etapu postępowania,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 19 listopada 2010 r. interwenient, Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd, dokonał w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia do rejestracji wzoru wspólnotowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

2 Wzór, o którego rejestrację wystąpiono, został następująco przedstawiony w sześciu widokach:

3 Zgodnie z art. 41–43 rozporządzenia nr 6/2002 interwenient powołał się w swym zgłoszeniu do rejestracji na prawo pierwszeństwa spornego wzoru wynikające z wcześniejszego zgłoszenia tego samego wzoru dokonanego przed właściwym organem chińskim w dniu 13 lipca 2010 r.

4 Produkty, w których zakwestionowany wzór miał być zawarty, należą do klasy 12–11 w rozumieniu Porozumienia ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych podpisanego w Locarno dnia 8 października 1968 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „motorowery, motocykle".

5 Zgłoszenie wzoru wspólnotowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* nr 2010/265 z dnia 23 listopada 2010 r. Wzór ten został zarejestrowany pod numerem 1783655-0002, ze wskazaniem jako daty rejestracji dnia 19 listopada 2010 r. i jako daty pierwszeństwa dnia 13 lipca 2010 r.

6 W dniu 6 listopada 2014 r. skarżąca, Piaggio & C. SpA, złożyła w EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru na podstawie art. 52 rozporządzenia nr 6/2002 w odniesieniu do produktów wskazanych w pkt 4 powyżej.

7 W uzasadnieniu tego wniosku o unieważnienie prawa do wzoru powołano się na podstawy określone w art. 25 ust. 1 lit. b), e) i f) rozporządzenia nr 6/2002.

8 Po pierwsze, co się tyczy podstawy unieważnienia określonej w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, skarżąca wskazała we wniosku o unieważnienie, że sporny wzór jest pozbawiony nowości i indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 5 i 6 tego rozporządzenia. Na poparcie swych twierdzeń skarżąca wybrała wcześniejszy wzór funkcjonujący w obrocie pod nazwą Vespa LX (zwany

dalej „wcześniejszym wzorem”), którego ujawnienia dowiodła, przedkładając ilustracje opublikowane w specjalistycznych czasopismach *Motociclismo* z maja 2005 r., *In sella* z kwietnia 2005 r. i *City-X* z czerwca 2009 r. Ilustracje te oraz towarzyszące im opisy zostały przedstawione poniżej:

9 Zdaniem skarżącej sporny wzór jest zasadniczo identyczny z wcześniejszym wzorem i wywiera takie samo całościowe wrażenie jak ten ostatni wzór, co pozwala na wyłączenie jego nowości i indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002.

10 Po drugie, jeżeli chodzi o podstawę unieważnienia określoną w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002, skarżąca wskazała, że kształt skutera, w którym miał zostać zawarty wcześniejszy wzór, także jest chroniony prawem włoskim jako niezarejestrowany trójwymiarowy „faktyczny znak towarowy”, używany we Włoszech od 2005 r. (zwany dalej „wcześniejszym znakiem towarowym”). Zdaniem skarżącej znak ten uzyskał w następstwie używania charakter wysoce odróżniający, ponieważ chronione nim odróżniające cechy trójwymiarowego kształtu skutera pozostają zasadniczo

niezmienione od momentu stworzenia i pierwszego wprowadzenia do sprzedaży skutera Vespa przez skarżącą, które to wydarzenia sięgają lat 1945–1946. W opinii skarżącej omawianymi cechami odróżniającymi są:

– ukazany poniżej kształt X między tylną osłoną a dolną częścią siedzenia:

– ukazany poniżej kształt odwróconej Ω między dolną częścią siedzenia a obudową:

– ukazany poniżej kształt obudowy przypominający strzałkę:

11 Skarżąca twierdzi, że przedstawiła dowód powszechnego używania wcześniejszego znaku towarowego i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd właściwego kręgu odbiorców poprzez pomylenie spornego wzoru z wcześniejszym znakiem towarowym.

12 Po trzecie, co się tyczy podstawy unieważnienia określonej w art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002, skarżąca podniosła, że wcześniejszy wzór jest chroniony włoskim i francuskim prawem autorskim. Zdaniem skarżącej wcześniejszy wzór jako oryginalne dzieło został użyty w spornym wzorze w sposób nieuprawniony.

13 Decyzją z dnia 23 czerwca 2015 r. Wydział Unieważnień uznał, że sporny wzór jest nowy w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 5 tego rozporządzenia. Przyjmując za punkt odniesienia wcześniejszy wzór, uwzględnił on jednak wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru, uzasadniając swoją decyzję tym, że sporny wzór pozbawiony jest indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia. Uznawszy, że prawo do spornego wzoru należało unieważnić z powodu niedochowania tego wymogu ustanowionego przez rozporządzenie nr 6/2002 do celów udzielenia

ochrony, Wydział Unieważnień stwierdził, że nie było potrzeby rozpoznania pozostałych podstaw unieważnienia, na które powoływała się skarżąca, czyli podstaw określonych w art. 25 ust. 1 lit. e) i f) wspomnianego rozporządzenia.

14 W dniu 27 lipca 2015 r. interwenient, działając na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002, wniósł do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.

15 Decyzją z dnia 19 stycznia 2018 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO uwzględniła odwołanie interwenienta, uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień i oddaliła wniosek o unieważnienie. Zasadniczo, na wstępie, uznała ona, że różnice między rozpatrywanymi wzorami wystarczyły, aby wykluczyć stwierdzenie, że sporny wzór jest pozbawiony nowości względem wcześniejszego wzoru do celów art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 5 tego rozporządzenia. Następnie, w odróżnieniu od Wydziału Unieważnień, oceniła ona, że sporny wzór nie jest pozbawiony indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia. W tym względzie Izba Odwoławcza wskazała z jednej strony, że różnice między rozpatrywanymi wzorami są liczne i wystarczająco istotne, zaś z drugiej strony, że sporny wzór wywiera na poinformowanym użytkowniku inne całościowe wrażenie niż to odnoszone przy obserwacji wcześniejszego wzoru. Wreszcie, wykonując na podstawie art. 60 rozporządzenia nr 6/2002 kompetencje Wydziału Unieważnień, Izba Odwoławcza orzekła w przedmiocie dwóch pozostałych podstaw unieważnienia, na które skarżąca powoływała się w postępowaniu przed Wydziałem Unieważnień, określonych w art. 25 ust. 1 lit. e) i f) wspomnianego rozporządzenia. I tak, po pierwsze, Izba Odwoławcza stwierdziła, że wcześniejszy znak towarowy nie został użyty w spornym wzorze, w szczególności z uwagi na ewidentne różnice w ich stylu oraz na wysoki poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców, a w konsekwencji, że podstawa unieważnienia przewidziana w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 nie znajduje zastosowania. Po drugie, w odniesieniu do podstawy unieważnienia określonej w art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002 Izba Odwoławcza uznała, że unieważnienie prawa do spornego wzoru z powodu naruszenia włoskiego i francuskiego prawa autorskiego nie jest uzasadnione, gdyż wcześniejszy wzór jako oryginalne dzieło nie został użyty w spornym wzorze, jako że estetyka tych wzorów i wywierane przez nie wrażenie są różne.

Przebieg postępowania i żądania stron

16 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji unieważnienie prawa do spornego wzoru;

– obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania związanymi z postępowaniem przed izbą odwoławczą zgodnie z art. 190 regulaminu postępowania przed Sądem;

– obciążenie EUIPO i interwenienta całością kosztów niniejszego postępowania.

17 EUIPO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

18 Interwenient wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– potwierdzenie, że prawo do spornego wzoru jest ważne;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

19 Na wstępie, zważywszy, iż „potwierdzenie, że prawo do spornego wzoru jest ważne" jest równoznaczne z oddaleniem skargi, drugie żądanie interwenienta należy odczytywać jako zmierzające w istocie do oddalenia skargi [zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2016 r., Apax Partners/EUIPO – Apax Partners Midmarket (APAX), T-58/16, niepublikowany, EU:T:2016:724, pkt 15].

20 Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia, drugi – naruszenia art. 25 ust. 1 lit. e) wspomnianego rozporządzenia, a trzeci – naruszenia art. 25 ust. 1 lit. f) tego aktu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia

21 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że w pkt 24–26 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, iż skarżąca przyznała, że między rozpatrywanymi wzorami brakuje całkowitej identyczności i że występujących między nimi różnic nie można uznać za „nieistotne szczegóły".

22 Skarżąca podnosi również, że Izba Odwoławcza popełniła błędy przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu zasad ustanowionych w art. 6 rozporządzenia nr 6/2002, mimo że jeśli wziąć pod uwagę wcześniejszy wzór, sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru w rozumieniu tego przepisu.

23 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność wszystkich argumentów skarżącej.

24 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 stanowi, iż wzór wspólnotowy może zostać unieważniony tylko wtedy, gdy nie spełnia wymogów art. 4–9 tego rozporządzenia.

25 Zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 wzór jest chroniony jako wzór wspólnotowy w zakresie, w jakim jest nowy i posiada indywidualny charakter.

26 W myśl art. 5 rozporządzenia nr 6/2002 wzór uważa się za nowy, jeśli identyczny wzór nie został udostępniony publicznie. Wzory uważa się za identyczne, jeżeli ich cechy różnią się jedynie nieistotnymi szczegółami.

27 Tytułem wstępu należy zauważyć, że stwierdzenia zawarte w pkt 24–26 zaskarżonej decyzji zostały sformułowane przez Izbę Odwoławczą w ramach przeprowadzonego przez nią badania podnoszonego braku nowości spornego wzoru w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 5 tego rozporządzenia. Skarżąca, co zostało przez nią potwierdzone na rozprawie, nie powołała się na poparcie swojej skargi ani na naruszenie tych przepisów, ani na błąd, jaki Izba Odwoławcza miałaby popełnić przy dokonywaniu oceny nowości spornego wzoru, i przyznała, że rozpatrywane wzory nie są identyczne. W związku z tym w ramach niniejszego zarzutu, opartego głównie na naruszeniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia, skarżąca nie może skutecznie kwestionować oceny dokonanej przez Izbę Odwoławczą w pkt 24–26 zaskarżonej decyzji, które były poświęcone podnoszonemu przez nią brakowi nowości spornego wzoru w rozumieniu art. 5 owego rozporządzenia.

28 Co się tyczy oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru, po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 uznaje się, że zarejestrowany wzór wspólnotowy posiada indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na takim użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.

29 We włoskiej wersji art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 dodano, że całościowe wrażenie, jakie wzór powinien wywierać, aby można go było uznać za posiadający indywidualny charakter, musi „istotnie" różnić się od wrażenia, jakie wywierają na poinformowanym użytkowniku wszystkie dotychczas udostępnione publicznie wzory.

30 Należy zauważyć, że zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą konieczność dokonywania jednolitej wykładni przepisu prawa Unii Europejskiej wymaga – w przypadku rozbieżności między poszczególnymi wersjami językowymi – by dany przepis był interpretowany w zależności od kontekstu i celu uregulowania, którego jest częścią. Wykładnia przepisu prawa Unii wiąże się ponadto z porównaniem jego różnych wersji językowych (zob. wyrok z dnia 23 grudnia 2015 r., Firma Theodor Pfister, C-58/15, niepublikowany, EU:C:2015:849, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

31 Otóż wśród aktów sporządzonych w ramach procesu, który doprowadził do przyjęcia rozporządzenia nr 6/2002, pierwszy przedstawiony przez Komisję Europejską wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 1994, C 29, s. 20) zawierał we wszystkich wersjach językowych art. 6 ust. 1 doprecyzowanie: „istotnie". W następstwie opracowanej przez Komitet Ekonomiczno-Społeczny opinii na temat „Wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzorów wspólnotowych" (Dz.U. 1994, C 388, s. 9), w której wskazano, że wyrażenie „istotnie" skutkowałoby wyłączeniem ochrony, z której mogłoby skorzystać wiele wzorów, zwłaszcza wzorów tkanin, a w konsekwencji zasugerowano jego wykreślenie, uściślenie to zostało usunięte z art. 6 ust. 1 przedstawionego przez Komisję zmienionego wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady (WE) w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2000, C 248 E, s. 3) we wszystkich jego wersjach językowych, z wyjątkiem wersji włoskiej. Ta rozbieżność w brzmieniu omawianego tu przepisu została utrzymana we włoskiej wersji ostatecznie przedstawionego przez Komisję zmienionego wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2001, C 62 E, s. 173).

32 Z porównawczej analizy istniejących poszczególnych wersji językowych rozporządzenia nr 6/2002, a w szczególności jego art. 6 ust. 1, wynika, że z wyjątkiem wersji włoskiej wszystkie pozostałe wersje językowe tego artykułu przewidują, iż uznaje się, że zarejestrowany wzór wspólnotowy posiada indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na takim użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie.

33 W tych okolicznościach Sąd uważa, że doprecyzowanie „istotnie" zawarte w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 wyłącznie w wersji włoskiej tego przepisu jest ewidentnie jedynie nieszczęsną pozostałością procesu legislacyjnego poprzedzającego przyjęcie tego rozporządzenia.

34 Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy zatem odczytywać i stosować z jednej strony zgodnie z jego brzmieniem, przypomnianym w pkt 32 powyżej, które wynika z jego różnych, obecnie istniejących wersji rozporządzenia nr 6/2002, z wyjątkiem wersji włoskiej, z drugiej zaś strony zgodnie z jednolitą i niezależną od rozpatrywanej wersji językowej wykładnią nadaną temu przepisowi w orzecznictwie.

35 W tym celu należy przypomnieć, że wymóg ustanowiony w art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 wykracza poza ten przewidziany w art. 5 tego rozporządzenia, ponieważ odmienne całościowe wrażenie wywierane na poinformowanym użytkowniku w rozumieniu wspomnianego art. 6 może opierać się

wyłącznie na istnieniu obiektywnych różnic między kolidującymi ze sobą wzorami [wyrok z dnia 6 czerwca 2013 r., Kastenholz/OHIM – Qwatchme (Tarcze zegarka), T-68/11, EU:T:2013:298, pkt 39]. A zatem należy mieć na uwadze różnice wystarczająco uwydatnione, aby stworzyć odmienne całościowe wrażenie [zob. wyrok z dnia 4 lipca 2017 r., Murphy/EUIPO – Nike Innovate (Bransoletka elektroniczna z zegarkiem), T-90/16, niepublikowany, EU:T:2017:464, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo].

36 Po drugie, należy zauważyć, że motyw 14 rozporządzenia nr 6/2002 wskazuje w szczególności, iż określenie, czy wzór ma indywidualny charakter, powinno być uzależnione od faktu, czy całościowe wrażenie wywierane na poinformowanym użytkowniku dokonującym oglądu danego wzoru różni się wyraźnie od wrażenia wywieranego przez ogół istniejących wcześniej wzorów.

37 W tym względzie art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2245/2002 z dnia 21 października 2002 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 341, s. 28) wyjaśnia, że jeżeli podstawą unieważnienia jest to, że zarejestrowany wzór wspólnotowy nie spełnia wymagań określonych w art. 5 lub 6 rozporządzenia nr 6/2002, wniosek o unieważnienie powinien zawierać wskazanie i przedstawienie wcześniejszych wzorów, które mogłyby stanowić przeszkodę dla uznania indywidualnego charakteru zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, jak również dokumenty dowodzące istnienia tych wcześniejszych wzorów.

38 Tymczasem skarżąca, co zostało przez nią potwierdzone na rozprawie, na poparcie niniejszego zarzutu wybrała – na tle ogółu istniejących wcześniej wzorów, do których odnosi się motyw 14 rozporządzenia nr 6/2002 – wcześniejszy wzór, w zakresie, w jakim zawiera on wszystkie cechy ukazane w pkt 10 powyżej, i przedstawiła jego ilustracje, dowodząc jego istnienia i ujawnienia.

39 Po trzecie, należy przypomnieć, że art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 uściśla, iż przy ocenie indywidualnego charakteru pod uwagę bierze się stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru.

40 To właśnie w świetle powyższych uwag należy dokonać oceny, czy w zestawieniu z wcześniejszym wzorem sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

W przedmiocie poinformowanego użytkownika spornego wzoru i stopnia swobody twórcy

41 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza wskazała przede wszystkim, w pkt 30–32 zaskarżonej decyzji, że istotnym sektorem, w odniesieniu do którego należy ustalić poinformowanego użytkownika spornego wzoru, jest sektor „skuterów” stanowiący podkategorię kategorii „motorowerów; motocykli”.

42 Wbrew temu, co twierdzi interwenient, według którego istotnym tu sektorem jest sektor obejmujący podkategorię „skutery klasyczne”, należy potwierdzić, że sektorem, w odniesieniu do którego należy przeprowadzić ocenę, jest ten przyjęty przez Izbę Odwoławczą i niezakwestionowany przez skarżącą, czyli sektor „skuterów”. Taki sektor uwzględnia bowiem zawarte w zgłoszeniu do rejestracji wskazanie produktów „motorowery; motocykle”, w których ma być zawarty sporny wzór, a zarazem sam sporny wzór w zakresie, w jakim umożliwia on wyróżnienie „skuterów” w ramach szerszej kategorii produktów wskazanej przy dokonywaniu rejestracji, a w konsekwencji właściwe określenie poinformowanego użytkownika i stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu spornego wzoru [zob. podobnie wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Grupo Promer Mon Graphic/OHIM – PepsiCo (Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych), T-9/07, EU:T:2010:96, pkt 56].

43 Następnie Izba Odwoławcza wskazała w pkt 33–35 zaskarżonej decyzji, że poinformowany użytkownik spornego wzoru jest osobą używającą skutera do przemieszczania się, znającą różne występujące w handlu wzory skuterów i posiadającą pewną wiedzę na temat elementów, jakie produkty te zwykle

zawierają. Dodała ona, że zważywszy na swoje zainteresowanie omawianymi pojazdami, osobę tę można określić jako użytkownika szczególnie uważnego, a zarazem szczególnie wyczulonego i wrażliwego na wzór i estetykę rozpatrywanych produktów.

44 Co się tyczy stopnia swobody twórcy spornego wzoru, Izba Odwoławcza wskazała w pkt 36–41 zaskarżonej decyzji, że czynnikami, które uwarunkowują w pewnym stopniu swobodę projektowania w dziedzinie skuterów, nie są trendy w zakresie wzornictwa ani ewentualne nasycenie sektora, ale czynniki głównie związane z rodzajem i z funkcją pojazdu, ponieważ skuter powinien pozwalać kierowcy na zachowanie prostej sylwetki, nóg zgiętych pod kątem 90° i stóp wygodnie opartych na centralnym podnóżku. Skuter powinien ponadto posiadać koła o niewielkiej średnicy, obudowę ochronną i osłonę przykrywającą silnik. W konsekwencji swoboda twórcy może się przejawiać we wzorze obudowy, podnóżka, osłony, błotników, siedzenia, kół oraz we wzorze i w rozmieszczeniu reflektorów przednich i tylnych. Izba Odwoławcza wywiodła z tego, że stopień swobody twórcy można było określić jako co najmniej średni.

45 Porównanie całościowego wrażenia wywieranego przez rozpatrywane wzory należy zatem przeprowadzić na podstawie przywołanych powyżej ustaleń Izby Odwoławczej, które nie zostały zresztą zakwestionowane przez strony.

W przedmiocie porównania całościowego wrażenia wywieranego na poinformowanym użytkowniku przez rozpatrywane wzory

46 Zgodnie z orzecznictwem oceny indywidualnego charakteru należy dokonywać w stosunku do co najmniej jednego konkretnego, zindywidualizowanego, określonego i zidentyfikowanego wzoru spośród wszystkich wzorów wcześniej udostępnionych publicznie. Aby zatem wzór można było uznać za posiadający indywidualny charakter, całościowe wrażenie, które ów wzór wywiera na poinformowanym użytkowniku, powinno być inne od wrażenia wywartego na takim użytkowniku nie przez kombinację poszczególnych elementów wyodrębnionych z kilku wcześniejszych wzorów, lecz przez co najmniej jeden z wcześniejszych wzorów rozpatrywanych odrębnie (zob. podobnie wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, pkt 25, 35).

47 Indywidualny charakter wzoru wynika z odmiennego całościowego wrażenia lub braku „déjà vu" z punktu widzenia poinformowanego użytkownika w stosunku do ogółu istniejących wcześniej wzorów, z pominięciem różnic, które nie są wystarczająco uwydatnione, ażeby wpłynąć na wspomniane całościowe wrażenie, nawet jeśli wykraczają poza nieistotne szczegóły, z uwzględnieniem jednak różnic wystarczająco uwydatnionych, by stworzyć odmienne całościowe wrażenie [zob. wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Budziewska/OHIM – Puma (Zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wyskoku), T-666/11, niepublikowany, EU:T:2013:584, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo].

48 Przy ocenie, czy dany wzór ma indywidualny charakter na tle ogółu istniejących wcześniej wzorów, należy uwzględnić charakter produktu, w którym wzór jest stosowany lub zawarty, a w szczególności sektor przemysłu, do którego należy (zob. motyw 14 rozporządzenia nr 6/2002), stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru (zob. art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002), ewentualne nasycenie stanu sztuki wzorniczej, które – choć nie może być uznawane za ograniczające swobodę twórcy – jest w stanie sprawić, że poinformowany użytkownik będzie bardziej wrażliwy na różnice między porównywanymi wzorami, a także sposób, w jaki produkt jest używany, zwłaszcza z punktu widzenia zabiegów, jakim zwykle wówczas podlega (zob. wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wyskoku, T-666/11, niepublikowany, EU:T:2013:584, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

49 Ponieważ spośród ogółu istniejących wcześniej wzorów skarżąca wybrała wcześniejszy wzór, należy przeprowadzić porównanie między z jednej strony całościowym wrażeniem wywieranym przez ten wzór, a z drugiej strony całościowym wrażeniem wywieranym przez sporny wzór [zob. podobnie wyrok z dnia 22 czerwca 2010 r., Shenzhen Taiden/OHIM – Bosch Security Systems (Urządzenie komunikacyjne), T-153/08, EU:T:2010:248, pkt 23, 24].

50 Po pierwsze, należy uznać, że nie jest zasadne twierdzenie skarżącej, jakoby fakt, iż rozpatrywane wzory mają kilka elementów wspólnych, a ich ogólny kształt jest bardzo podobny, pozwalał na dowiedzenie, że sporny wzór wywołuje całościowe wrażenie „déjà vu" w stosunku do wcześniejszego wzoru.

51 Jak słusznie wskazała bowiem Izba Odwoławcza, podczas gdy w spornym wzorze przeważają linie zasadniczo kanciaste, we wcześniejszym wzorze możemy dostrzec głównie zaokrąglone kontury. Rozpatrywane wzory wywołują zatem u poinformowanego użytkownika, któremu należy przypisać szczególną uważność i wrażliwość, zwłaszcza na wzór i estetykę omawianych produktów, całkowicie rozbieżne wrażenie.

52 Ponadto należy przypomnieć, że nie jest wykluczone, iż przy porównywaniu wzorów wrażenie wywierane przez każdy z nich może być zdominowane przez określone cechy rozpatrywanych produktów lub ich części. Niemniej jednak, aby ustalić, czy określona cecha jest dominującą cechą danego produktu lub jego części, trzeba ocenić mniej lub bardziej uwydatniony wpływ, jaki poszczególne cechy rozpatrywanego produktu lub jego części mają na wygląd tego produktu lub tej części [zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2013 r., Merlin i in./OHIM – Dusyma (Gra), T-231/10, niepublikowany, EU:T:2013:560, pkt 36].

53 Skarżąca wskazuje określone cechy kształtu jako cechy odróżniające wcześniejszego wzoru, których dotyczą podobieństwa między rozpatrywanymi wzorami. Chodzi tu o kształt X między tylną osłoną a dolną częścią siedzenia, kształt odwróconej Ω między dolną częścią siedzenia a obudową oraz kształt obudowy przypominający strzałkę, do których Tribunale di Torino (sąd w Turynie, Włochy), przy okazji sporu między interwenientem a skarżącą, dodał w swym orzeczeniu nr 1900/2017 z dnia 6 kwietnia 2017 r. (zwanym dalej „orzeczeniem sądu w Turynie"), potwierdzonym przez Corte d'appello di Torino (sąd apelacyjny w Turynie, Włochy) orzeczeniem nr 677/2019 z dnia 12 grudnia 2018 r. (zwanym dalej „orzeczeniem sądu apelacyjnego w Turynie") kształt osłony tylnej w kształcie łzy. Należy jednak zauważyć, że skarżąca nie wykazała ani że poinformowany użytkownik faktycznie uznaje, iż te cechy stanowią dominujące cechy wyglądu wcześniejszego wzoru, ani że takie cechy można odnaleźć także w spornym wzorze i że wpływają one na wygląd tego ostatniego wzoru w porównywalnym stopniu jak we wcześniejszym wzorze.

54 Wreszcie, należy zauważyć, że argumenty skarżącej, zgodnie z którymi, primo, elementy wspólne rozpatrywanym wzorom występują także w innych wersjach skutera Vespa od momentu jego stworzenia i pierwszego wprowadzenia do sprzedaży przez skarżącą, które to wydarzenia sięgają lat 1945–1946 i secundo, model skutera Vespa S był wyposażony między innymi w kwadratowe reflektory i elementy cechujące się prostymi liniami, są bezskuteczne. Z przyczyn wskazanych w pkt 38 i 49 powyżej argumenty te nie mają bowiem żadnego znaczenia dla badania indywidualnego charakteru spornego znaku, który należy oceniać wyłącznie poprzez odniesienie do wcześniejszego wzoru, wybranego przez skarżącą na poparcie wniosku o unieważnienie spośród ogółu istniejących wcześniej wzorów.

55 Po drugie, co się tyczy argumentu skarżącej opartego na fakcie, że różnice wskazane przez Izbę Odwoławczą dotyczą zasadniczo szczegółów o mniejszym znaczeniu, należy zauważyć, że różnice są nieistotne w ramach całościowego wrażenia wywieranego przez kolidujące ze sobą wzory, jeżeli nie są wystarczająco uwydatnione, aby odróżnić dane produkty w percepcji poinformowanego użytkownika lub stanowić przeciwwagę dla stwierdzonych między tymi wzorami podobieństw [zob. podobnie wyrok z dnia 21 listopada 2013 r., El Hogar Perfecto del Siglo XXI/OHIM – Wenf International Advisers (Korkociąg), T-337/12, EU:T:2013:601, pkt 49–54].

56 I tak, skarżąca nie może skutecznie powoływać się na fakt, że wskazane przez Izbę Odwoławczą różnice są mało istotne w ramach teoretycznego badania, a jeszcze mniej rozstrzygające przy „obserwacji w rzeczywistości" rozpatrywanych wzorów, ponieważ w trakcie używania skutera poinformowany użytkownik patrzy na niego pod kątem 45–60°.

57 Przede wszystkim bowiem, wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, sposobowi widzenia produktów, w których rozpatrywane wzory mają być stosowane lub zawarte, w trakcie ich używania nie można przypisywać decydującego znaczenia dla oceny sposobu postrzegania przez poinformowanego użytkownika wyglądu rozpatrywanych wzorów, ponieważ użytkownik ten opiera swój wybór dotyczący zakupu i swoją decyzję o używaniu danych produktów także na ich wzornictwie [zob. podobnie wyrok z dnia 21 maja 2015 r., Senz Technologies/OHIM – Impliva (Parasole), T-22/13 i T-23/13, niepublikowany, EU:T:2015:310, pkt 97].

58 Następnie, po przeprowadzeniu wnikliwego porównania widoków z przodu, z boku i z tyłu rozpatrywanych wzorów Izba Odwoławcza prawidłowo wskazała, że występujące między nimi różnice są liczne i istotne, przez co nie umykają uwadze poinformowanego użytkownika, który – jak stwierdzono w pkt 43 powyżej – zna różne wzory istniejące w danej branży, posiada pewien zakres wiedzy na temat elementów, jakie te wzory zwykle zawierają, a w związku z zainteresowaniem danymi produktami może zostać uznany za użytkownika szczególnie uważnego, a zarazem szczególnie wyczulonego i wrażliwego na wzór i estetykę rozpatrywanych produktów.

59 Wreszcie, im bardziej ograniczona jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym bardziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika innego całościowego wrażenia. I odwrotnie, im większa jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym rzadziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia [zob. podobnie wyrok z dnia 18 lipca 2017 r., Chanel/EUIPO – Jing Zhou i Golden Rose 999 (Motyw zdobniczy), T-57/16, EU:T:2017:517, pkt 30]. W niniejszej sprawie jednak występujące między rozpatrywanymi wzorami różnice takie jak te wskazane przez Izbę Odwoławczą w pkt 44–47 zaskarżonej decyzji, które dotyczą także elementów, w których może się przejawiać swoboda twórcy, są liczne i istotne, wobec czego stopień swobody twórcy, który został określony jako co najmniej średni, nie może warunkować wniosków dotyczących całościowego wrażenia wywieranego przez te wzory.

60 Różnice dotyczące reflektora, obudowy, widocznego na obudowie elementu centralnego, otworu wlotu powietrza lub osłony klaksonu, kierunkowskazów i profilu dolnej części błotnika wzmacniają bardziej kanciasty wygląd spornego wzoru w stosunku do wcześniejszego wzoru charakteryzującego się bardziej zaokrągloną sylwetką. Jednocześnie kształt tylnej osłony – półkole znacząco zaokrąglone we wcześniejszym wzorze i ściśle geometryczne w spornym wzorze – potwierdza taki sposób postrzegania. Ponadto istotne różnice, które wpływają na całościowe wrażenie wywierane każdy z rozpatrywanych wzorów, stanowią również osłona, która pozostawia koło całkowicie odkryte w spornym wzorze, co nie ma miejsca we wcześniejszym wzorze, kontury i rozmieszczenie reflektorów, które są ogólnie rzecz biorąc tego samego rozmiaru, tworzą całość i są usytuowane na dolnych brzegach obudowy w spornym wzorze, podczas gdy we wcześniejszym wzorze są one wyraźnie odmiennych rozmiarów, są rozdzielone i umieszczone w różnych miejscach, a także wzór uchwytu pasażera, pionowy w spornym wzorze i zasadniczo poziomy we wcześniejszym wzorze.

61 Wynika stąd, że różnice, które Izba Odwoławcza prawidłowo wskazała między rozpatrywanymi wzorami, a które dotyczą także elementów przywołanych przez skarżącą jako cechy odróżniające wcześniejszego wzoru, są dostrzegalne dla poinformowanego użytkownika i wpływają na całościowe wrażenie, jakie wywierają na nim rozpatrywane wzory, i to niezależnie od perspektywy, z jakiej poinformowany użytkownik obserwuje te wzory.

62 Po trzecie, skarżąca, choć nie podnosi odrębnego zarzutu co do wadliwości, jaką miałoby być dotknięte uzasadnienie zaskarżonej decyzji, twierdzi, że Izba Odwoławcza nie uzasadniła w odpowiedni sposób powodów, dla których odstąpiła od ustaleń poczynionych już wcześniej przez Wydział Unieważnień. Argument ten nie może zostać uwzględniony. W istocie Izba Odwoławcza, która nie jest związana ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Wydział Unieważnień, wyjaśniła w stopniu wymaganym prawem powody, przedstawione w pkt 58–61 powyżej, dla których doszła – po rozpoznaniu odwołania co do istoty i w wyniku obiektywnej oceny technicznej występujących między rozpatrywanymi wzorami różnic – do odmiennych wniosków niż Wydział Unieważnień.

63 Z powyższego wynika, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, uznając w pkt 49 i 51 zaskarżonej decyzji, iż sporny wzór i wcześniejszy wzór nie wywołują u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia, i wywodząc z tego, że w zestawieniu z wcześniejszym wzorem sporny wzór nie jest pozbawiony indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

64 Stąd też zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002

65 Na poparcie zarzutu drugiego skarżąca podnosi nieważność spornego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002, ponieważ wykorzystano w nim wcześniejsze oznaczenie odróżniające, którego jest ona właścicielem.

66 Należy przypomnieć, że art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 przewiduje, iż wzór wspólnotowy może zostać uznany za nieważny, gdy w późniejszym wzorze zostało użyte oznaczenie posiadające zdolność odróżniającą, a prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego, któremu podlega to oznaczenie, upoważnia właściciela prawa do tego znaku do zakazywania takiego używania.

67 W myśl orzecznictwa wniosek o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego oparty na podstawie unieważnienia określonej w art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 może zostać uwzględniony jedynie wtedy, gdy zostanie stwierdzone, iż w odczuciu właściwego kręgu odbiorców oznaczenie odróżniające, na które powołano się w uzasadnieniu wniosku o unieważnienie, zostało użyte we wzorze wspólnotowym stanowiącym przedmiot tego wniosku [zob. wyrok z dnia 12 maja 2010 r., Beifa Group/OHIM – Schwan-Stabilo Schwanhäußer (Przyrząd do pisania), T-148/08, EU:T:2010:190, pkt 105]. Badanie tej podstawy unieważnienia należy oprzeć na sposobie postrzegania przez właściwy krąg odbiorców oznaczenia odróżniającego, na które powołano się dla uzasadnienia tej podstawy, oraz na całościowym wrażeniu wywieranym przez to oznaczenie na owych odbiorcach (wyrok z dnia 12 maja 2010 r., Przyrząd do pisania, T-148/08, EU:T:2010:190, pkt 120).

68 Skarżąca potwierdziła na rozprawie, że oznaczenie wskazane przez nią na poparcie niniejszego zarzutu jest wcześniejszym znakiem towarowym tworzonym przez trójwymiarowy kształt skutera chroniony także wcześniejszym wzorem, który to znak jest uznawany i używany we Włoszech od 2005 r., przy czym w dniu wydania zaskarżonej decyzji nie był zarejestrowany.

69 Na podstawie art. 2 Codice della proprietà industriale (włoskiego kodeksu własności przemysłowej) prawa własności przemysłowej uzyskuje się na zasadach określonych w ustawie, a oznaczenia odróżniające inne niż zarejestrowany znak towarowy są chronione po spełnieniu ustanowionych w tym celu przesłanek prawnych. Zgodnie z właściwymi włoskimi przepisami i orzeczeniami wcześniejszy niezarejestrowany krajowy znak towarowy jest chroniony, jeżeli posiada cechy nowości i oryginalności właściwe zarejestrowanemu znakowi towarowemu. Jeżeli taki wcześniejszy znak towarowy jest wcześniej powszechnie używany, przez co należy rozumieć, że jest on faktycznie znany części

właściwego kręgu odbiorców, stanowi on przeszkodę dla zarejestrowania późniejszego oznaczenia, które jest z nim identyczne lub do niego podobne, bądź też, w stosownym wypadku, powoduje unieważnienie rejestracji tego późniejszego oznaczenia.

70 Co się tyczy zarzutu skarżącej odnoszącego się do tego, że Izba Odwoławcza oparła swoją decyzję na osobistej interpretacji właściwych przepisów i na subiektywnej ocenie przedstawionych przez skarżącą dowodów, należy wskazać, że argumentu tego nie można uwzględnić. Izba Odwoławcza zbadała bowiem, czy w dniu dokonania zgłoszenia spornego wzoru wcześniejszy znak towarowy był używany w sposób pozwalający na uzyskanie przez niego powszechnej znajomości wśród właściwych odbiorców włoskich, tak aby zgodnie z włoskimi przepisami i orzecznictwem można się było na niego skutecznie powoływać do celów stosowania art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002.

71 W ramach swego badania Izba Odwoławcza uwzględniła dowody przedstawione przez skarżącą. Z jednej strony prawidłowo wykluczyła znaczenie, primo, danych dotyczących sprzedaży i części rynku oraz informacje odnoszące się do działalności reklamowej skarżącej, ponieważ nie dotyczyły one wyłącznie wcześniejszego znaku towarowego, i secundo, świadectwa sprzedaży, które nie określały w sposób wystarczająco precyzyjny, czy owe świadectwa dotyczyły jedynie lub wyłącznie Włoch, stanowiących terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest uznawany za chroniony.

72 Z drugiej strony Izba Odwoławcza przeanalizowała badania opinii publicznej przedstawione przez skarżącą jako dowód na okoliczność, że wcześniejszy znak towarowy cieszy się wśród właściwych odbiorców włoskich faktyczną znajomością, a w szczególności, że chroniony nim trójwymiarowy kształt skutera jest przypisywany skarżącej i uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania.

73 Co się tyczy zarzutu interwenienta dotyczącego faktu, że skarżąca nie może skutecznie powoływać się na wcześniejszy znak towarowy do celów stosowania art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002, należy zauważyć, że w orzeczeniu sądu w Turynie, potwierdzonym orzeczeniem sądu apelacyjnego w Turynie, uznano istnienie i ważność wcześniejszego znaku towarowego. Takie ustalenie nie jest jeszcze prawomocne, na co interwenient wskazuje w odpowiedziach na pytanie Sądu z dnia 16 maja 2019 r.

74 W konsekwencji niezależnie od tego, czy zgodnie z prawem włoskim na wcześniejszy znak towarowy można powoływać się do celów stosowania art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002, należy zbadać, czy Izba Odwoławcza prawidłowo oddaliła wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru na podstawie tego przepisu po tym, jak uznała, że w spornym wzorze nie użyto wcześniejszego znaku towarowego i że w odczuciu właściwego kręgu odbiorców nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przez pomylenie wcześniejszego znaku towarowego ze spornym wzorem.

W przedmiocie właściwego kręgu odbiorców

75 Przy dokonywaniu analizy kolizji między spornym wzorem a wcześniejszym znakiem towarowym należy brać pod uwagę przeciętnego konsumenta, który jest uważany za właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, należącego do właściwego kręgu odbiorców zainteresowanych towarami, do których odnosi się wcześniejszy znak towarowy, a mianowicie „skuterami” jako podkategorią w ramach kategorii „motorowery; motocykle”, która to definicja wynika z zaskarżonej decyzji i z zapewnień udzielonych przez strony podczas rozprawy.

76 Należy także mieć na uwadze, że poziom uwagi przeciętnego konsumenta może różnić się w zależności od kategorii rozpatrywanych towarów (wyrok z dnia 22 czerwca 1999 r., Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, EU:C:1999:323, pkt 26).

77 W niniejszej sprawie, zważywszy na to, że skutery stanowią stosunkowo kosztowne dobra trwałe, przeciętny konsument będzie wykazywał wysoki poziom uwagi, co też Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 75 zaskarżonej decyzji.

78 Wynika stąd, że badanie, czy w spornym wzorze użyto wcześniejszego znaku towarowego i czy w odczuciu właściwego kręgu odbiorców istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, należy przeprowadzić w odniesieniu do przeciętnego konsumenta zdefiniowanego w sposób przedstawiony w pkt 75 i 77, który będzie dokonywał swego wyboru dotyczącego zakupu również w oparciu o rozważania natury estetycznej.

W przedmiocie użycia wcześniejszego znaku towarowego w spornym wzorze i istnienia w odczuciu właściwego kręgu odbiorców prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd

79 Po pierwsze, w zakresie, w jakim – jak zostało to przypomniane w pkt 68 powyżej – skarżąca ograniczyła prawo, na podstawie którego domagała się unieważnienia prawa do spornego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002, do wcześniejszego znaku towarowego, ewentualne występowanie w skuterach Vespa sprzed 2005 r. elementów wspólnych z wcześniejszym znakiem towarowym nie ma znaczenia dla celów oceny użycia tego znaku w spornym wzorze w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002, na co prawidłowo zwróciła uwagę Izba Odwoławcza.

80 Po drugie, co się tyczy elementów, które skarżąca wskazuje jako cechy odróżniające trójwymiarowego kształtu skutera chronionego wcześniejszym znakiem towarowym, które w sposób nieuprawniony zostały odtworzone w spornym wzorze, czyli kształtu X między tylną osłoną a dolną częścią siedzenia, kształtu odwróconej Ω między dolną częścią siedzenia a obudową oraz kształtu obudowy przypominającego strzałkę, do których orzeczeniem sądu w Turynie została dodana osłona tylna w kształcie łzy, należy zauważyć, że ocena ewentualnego wykorzystania tych cech w spornym wzorze wymaga porównania między kształtem chronionym tym wzorem a kształtem chronionym wcześniejszym znakiem towarowym.

81 Otóż, jak wskazała Izba Odwoławcza w pkt 84–86 zaskarżonej decyzji, obserwując trójwymiarowy kształt skutera chroniony wcześniejszym znakiem towarowym i kształt wynikający ze spornego wzoru, przeciętny konsument, który nie jest ekspertem posiadającym pogłębioną wiedzę techniczną, nie dopatrzy się spontanicznie kształtu X między tylną osłoną a dolną częścią siedzenia czy kształtu odwróconej Ω między dolną częścią siedzenia a obudową ani nie dostrzeże od razu, że kształt obudowy przypomina strzałkę, i to nawet jeśli będzie wykazywał wysoki poziom uwagi. Jeżeli chodzi o tylną obudowę, zauważy on raczej różnicę w wydłużeniu kształtu tylnej obudowy we wcześniejszym znaku towarowym tam, gdzie w przypadku spornego wzoru kształt ten przypomina bardziej półkole.

82 Ogólniej rzecz biorąc, niezależnie od tego, czy właściwy krąg odbiorców odróżni elementy wskazane przez skarżącą, takie jak te wymienione w pkt 81 powyżej, jako cechy odróżniające wcześniejszego znaku towarowego, przeciętny konsument, który wykazuje wysoki poziom uwagi, będzie postrzegał styl, linie i sylwetkę charakteryzujące trójwymiarowy kształt skutera chroniony wcześniejszym znakiem towarowym jako różniące się pod względem wizualnym od tych aspektów spornego wzoru.

83 W rezultacie należy potwierdzić stwierdzenie Izby Odwoławczej, że istnieją różnice w wyglądzie kształtów występujących we wcześniejszym znaku towarowym i w spornym wzorze. Różnice te dotyczą także elementów, które skarżąca określa jako cechy odróżniające wcześniejszego znaku towarowego.

84 Aby skompensować tego rodzaju różnice wizualne, skarżąca nie może w sposób skuteczny powoływać się ani na identyczność towarów, do których odnoszą się wcześniejszy znak towarowy i sporny wzór, ani na powszechne używanie na rynku włoskim trójwymiarowego kształtu skutera chronionego wcześniejszym znakiem towarowym w odniesieniu do tych towarów, które to używanie zostało potwierdzone przedstawionymi przez nią badaniami opinii publicznej.

85 Jak wskazała Izba Odwoławcza w pkt 87 zaskarżonej decyzji, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, informacje zawarte we wspomnianych badaniach opinii publicznej nie pozwalają bowiem ustalić, czy właściwy krąg odbiorców kojarzy trójwymiarowy kształt skutera chroniony wcześniejszym znakiem towarowym konkretnie ze spornym wzorem, i w ten sposób wykazać, że wcześniejszy znak towarowy został użyty w spornym wzorze.

86 Po trzecie, należy zauważyć, że art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 znajduje zastosowanie, gdy używa się nie tylko oznaczenia identycznego z oznaczeniem, na które powołano się we wniosku o unieważnienie, ale również oznaczenia podobnego [wyroki: z dnia 12 maja 2010 r., Przyrząd do pisania, T-148/08, EU:T:2010:190, pkt 52; z dnia 9 września 2015 r., Dairek Attoumi/OHIM – Diesel (DIESEL), T-278/14, niepublikowany, EU:T:2015:606, pkt 85], jeżeli w przypadku wspomnianych oznaczeń może zostać dowiedzione prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców (wyrok z dnia 12 maja 2010 r., Przyrząd do pisania, T-148/08, EU:T:2010:190, pkt 54).

87 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, jeśli krąg odbiorców może uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa lub z przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo. W myśl tego orzecznictwa prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd należy oceniać całościowo zgodnie ze sposobem postrzegania rozpatrywanych oznaczeń oraz towarów lub usług przez właściwy krąg odbiorców i z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku, w szczególności wzajemnej zależności między podobieństwem oznaczeń a podobieństwem oznaczanych towarów lub usług [zob. wyrok z dnia 25 kwietnia 2013 r., Chen/OHIM – AM Denmark (Urządzenie do czyszczenia), T-55/12, niepublikowany, EU:T:2013:219, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo].

88 Niemniej jednak w razie stwierdzenia, że w odczuciu właściwego kręgu odbiorców oznaczenie odróżniające, na które powołano się w uzasadnieniu wniosku o unieważnienie, nie zostało użyte we wzorze wspólnotowym stanowiącym przedmiot tego wniosku, wszelkie prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd może zostać w sposób oczywisty wykluczone (zob. podobnie wyrok z dnia 12 maja 2010 r., Przyrząd do pisania, T-148/08, EU:T:2010:190, pkt 106).

89 W orzeczeniu sądu w Turynie sędzia krajowy stwierdził, że sporny wzór wykazuje w stosunku do wcześniejszego znaku towarowego istotne różnice pod względem estetycznym, które to różnice dotyczą także cech odróżniających tego znaku i umożliwiają wykluczenie wszelkiego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odczuciu właściwego kręgu odbiorców, w związku z czym należało oddalić żądanie stwierdzenia naruszenia przez sporny wzór praw do wcześniejszego znaku towarowego. Te stwierdzenia zawarte w orzeczeniu sądu w Turynie nie zostały zakwestionowane ani przez skarżącą, ani przez interwenienta, i stały się zatem prawomocne, na co wskazano w orzeczeniu sądu apelacyjnego w Turynie, a strony potwierdziły je w swych odpowiedziach na pytanie Sądu z dnia 16 i 17 maja 2019 r.

90 Z ogółu powyższych uwag wynika, że ze względu z jednej strony na całościowe wrażenie wizualne wywierane przez wcześniejszy znak towarowy, które różni się od wrażenia wywoływanego przez sporny wzór, a z drugiej strony na znaczenie, jakie estetyka ma dla dokonywanego przez przeciętnego konsumenta wyboru, taki konsument, wykazujący wysoki poziom uwagi, wykluczy, że w spornym wzorze użyto wcześniejszego znaku towarowego, mimo identyczności rozpatrywanych towarów.

91 W rezultacie Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, uznając w pkt 73 i 88 zaskarżonej decyzji, że do celów stosowania art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 w odczuciu właściwego kręgu odbiorców nie istnieje jakiekolwiek prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, które obejmowałoby prawdopodobieństwo skojarzenia.

92 Zarzut drugi należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002

93 W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi w istocie, że prawo do spornego wzoru powinno zostać unieważnione także na podstawie art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002, zgodnie z ustawodawstwem i zasadami włoskiego i francuskiego prawa autorskiego.

94 Co się tyczy podnoszonego wykorzystania oryginalnego dzieła chronionego włoskim prawem autorskim, a mianowicie legge n. 633 – Protezione del diritto d'autore e di altri diritti connessi al suo esercizio (ustawy nr 633 w sprawie ochrony prawa autorskiego i innych powiązanych z jego wykonywaniem praw) z dnia 22 kwietnia 1941 r. (GURI nr 166 z dnia 16 lipca 1941 r.), ze zmianami, skarżąca odwołuje się w skardze do „kształtu Vespy" lub „Vespy". Skarżąca twierdzi, że rdzeń artystyczny i twórczy „Vespy" tworzony przez cechy kształtu przypomniane w pkt 10 i 53 powyżej sięga lat 1945 i 1946 oraz że owa idea twórcza jest chroniona przez włoskie prawo autorskie, mimo że możliwe jest wprowadzanie zmian do poszczególnych modeli mopedu Vespa, co znalazło uznanie w orzeczeniu sądu w Turynie. Dzięki tym cechom, które pozostały zasadniczo niezmienione od momentu stworzenia przez skarżącą i pierwszego wprowadzenia do sprzedaży pierwotnego modelu, Vespa stała się bowiem ikoną, symbolem obyczajów i włoskiego wzornictwa artystycznego. Na rozprawie skarżąca uściśliła, że wcześniejszy wzór obejmuje rdzeń artystyczny i twórczy oryginalnej Vespy, a mianowicie wyżej wskazane cechy kształtu.

95 Jeżeli chodzi o podnoszone użycie oryginalnego dzieła chronionego francuskim prawem autorskim, skarżąca przywołała orzeczenie z dnia 7 lutego 2013 r. tribunal de grande instance de Paris (sądu okręgowego w Paryżu, Francja), który także uznał, że „Vespa", a w szczególności jej model odpowiadający wcześniejszemu wzorowi, spełniała przesłanki objęcia jej ochroną na podstawie francuskiego prawa autorskiego, zgodnie z art. L 111-1 code de la propriété intellectuelle (francuskiego kodeksu własności intelektualnej), z uwagi na jej specyficzną całościową sylwetkę i szczególny kształt o „zaokrąglonym, kobiecym charakterze, który można określić także jako »vintage«", stanowiące odzwierciedlenie wyborów estetycznych i osobowości jej autora.

96 EUIPO i interwenient kwestionują zasadność wszystkich argumentów skarżącej.

97 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002 wzór wspólnotowy można unieważnić tylko wtedy, gdy stanowi nieuprawnione użycie dzieła chronionego przez prawo autorskie państwa członkowskiego. A zatem na taką ochronę może powoływać się podmiot praw autorskich, jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego, które przyznało mu ochronę, może zakazać takiej formy używania danego wzoru (zob. podobnie wyrok z dnia 6 czerwca 2013 r., Tarcze zegarka, T-68/11, EU:T:2013:298, pkt 79).

98 Następnie, zgodnie z orzecznictwem skarżący, który powołuje się na podstawę unieważnienia określoną w art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002, powinien dostarczyć dowodów pozwalających wykazać, że sporny wzór stanowi nieuprawnione użycie dzieła chronionego przez prawo autorskie odnośnego państwa członkowskiego (postanowienie z dnia 17 lipca 2014 r., Kastenholz/OHIM, C-435/13 P, niepublikowane, EU:C:2014:2124, pkt 55).

99 Wreszcie, z łącznej lektury art. 25 ust. 1 lit. f) i art. 25 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 oraz art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (iii) rozporządzenia nr 2245/2002 wynika, po pierwsze, że wzór wspólnotowy może zostać unieważniony tylko wtedy, gdy stanowi nieuprawnione użycie dzieła chronionego przez prawo autorskie jednego z państw członkowskich, po drugie, że o takie unieważnienie może wystąpić wyłącznie podmiot praw autorskich, i po trzecie, że właściwy wniosek powinien zawierać przedstawienie chronionego dzieła, na którym jest on oparty, oraz dane identyfikujące to dzieło, a także dowody, że wnioskodawca jest podmiotem powoływanych praw autorskich [wyrok z dnia 23 października 2013 r., Viejo Valle/OHIM – Établissements Coquet (Filiżanka i spodek ze żłobieniami i głęboki talerz ze żłobieniami), T-566/11 i T-567/11, EU:T:2013:549, pkt 47].

100 Po pierwsze, należy określić dzieło, na jakie skarżąca powołuje się do celów stosowania art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002, które – mimo że jest chronione włoskim i francuskim prawem autorskim – zostało nienależnie wykorzystane w spornym wzorze.

101 W tym względzie z jednej strony Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 99 zaskarżonej decyzji, że jedynym dziełem wskazanym przez skarżącą z precyzją konieczną do celów stosowania art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002 jest dzieło odpowiadające wcześniejszemu wzorowi, ponieważ dzieło, w odniesieniu do którego można powoływać się na podstawę unieważnienia określoną w art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002, nie może być zbiorem stylizowanych wersji produktu z kilku dziesięcioleci. Z drugiej strony Izba Odwoławcza uznała charakter twórczy i walor artystyczny dzieła odpowiadającego wcześniejszemu wzorowi, opierając się na stwierdzeniach zawartych w orzeczeniu sądu w Turynie, które odsyła do orzeczenia sądu okręgowego w Paryżu z dnia 7 lutego 2013 r. W orzeczeniach tych zgodzono się, że model skutera odpowiadający wcześniejszemu wzorowi jest dziełem chronionym na podstawie włoskiego i francuskiego prawa autorskiego.

102 Ustalenia te należy potwierdzić, ponieważ powielają one zasadę, zgodnie z którą prawo autorskie chroni sposób wyrażenia idei, a nie same idee. Wcześniejszy wzór obejmuje bowiem rdzeń oryginalnej „Vespy", czyli przypomniane w pkt 10 i 53 powyżej cechy kształtu, i właśnie jako konkretny wyraz tego twórczego i artystycznego rdzenia może być on chroniony na podstawie włoskiego prawa autorskiego. Jednocześnie wcześniejszy wzór ma specyficzną całościową sylwetkę i szczególny kształt o „zaokrąglonym, kobiecym charakterze, który można określić także jako »vintage«", mogące podlegać ochronie na podstawie francuskiego prawa autorskiego.

103 Po drugie, należy sprawdzić, czy w spornym wzorze doszło do „nieuprawnionego użycia" wcześniejszego wzoru, jako dzieła chronionego włoskim i francuskim prawem autorskim, w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002.

104 Otóż, odnosząc się do włoskiego prawa autorskiego, nie można stwierdzić użycia w spornym wzorze twórczego i artystycznego rdzenia, jaki stanowią cechy kształtu przypomniane w pkt 10 i 53 powyżej. Między tylną osłoną a dolną częścią siedzenia oraz między dolną częścią siedzenia a obudową sporny wzór zawiera raczej linie o kanciastym wyglądzie. Jego szpiczasta obudowa przedstawia raczej sięgający błotnika „krawat", aniżeli strzałkę. Co się tyczy tylnej obudowy, jej kształt w spornym wzorze nie jest wydłużony, w przeciwieństwie do przypominającego łzę kształtu tylnej obudowy we wcześniejszym wzorze.

105 Także charakterystycznych dla wcześniejszego wzoru specyficznej całościowej sylwetki i szczególnego kształtu o „zaokrąglonym, kobiecym charakterze, który można określić także jako »vintage«", nie można odnaleźć w spornym wzorze, który cechuje się prostymi liniami i kątami, co sprawa, że wrażenie wywierane przez dzieło odpowiadające wcześniejszemu wzorowi i wywierane przez sporny wzór jest odmienne, jak zauważyła też Izba Odwoławcza w pkt 114 zaskarżonej decyzji.

106 Z powyższych rozważań wynika, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, stwierdzając w pkt 115 zaskarżonej decyzji w oparciu o dostępne jej informacje, że w spornym wzorze nie doszło do nieuprawnionego użycia modelu skutera odpowiadającego wcześniejszemu wzorowi, chronionego włoskim i francuskim prawem autorskim.

107 W związku z tym zarzut trzeci należy oddalić.

108 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez skarżącą nie został uwzględniony, niniejszą skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

109 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

110 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Piaggio & C. SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

Berardis Papasavvas Spineanu-Matei

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 września 2019 r.

Podpisy